

Besegrandet av dualiteten symboliserat i Jesus liv och död

Välkomna, mina käraste vänner. Gud välsigne var och en av er. Välsignad är denna stund. Dagens föredrag är en fortsättning såväl som en fördjupning av det förra föredraget, "Konflikter i dualitetens värld".

Denna dag högtidlighåller mycket passande minnet av en mycket viktig händelse i er mänskliga historia, som är nära kopplad till dualiteten, ämnet för mitt förra föredrag. På denna dag, långfredagen, förde Jesus Kristus sitt liv till en kulmination av det största lidandet och den största glädjen. Detta är inte menat enbart i en abstrakt eller avlägsen andlig bemärkelse, utan också i en mycket mänsklig och konkret bemärkelse. Lidande och glädje, behag och smärta utgör dualiteter som i sin slutliga analys bara är underavdelningar av den stora dualiteten: livet och döden – aldrig livet *eller* döden.

En andlig undervisning, ofta missförstådd, säger att man måste höja sig över behag och smärta. Detta är förstås sant i den yttersta bemärkelsen. Det kan dock inte komma till stånd genom att fly från dualitetens obehag. Transcendensen av behag och smärta sker i stället endast genom att acceptera och möta dualiteten fullt ut: livet *och* döden. De som missförstår innebörden av att höja sig över behag och smärta, gör så för att de vill undvika snarare än gå igenom de djupa erfarenheterna.

Det är emellertid bara när man accepterar döden i sin ohöljda nakenhet utan att fly från den, som man verkligen kan leva; endast då upptäcker du att det inte finns någon död och ingen dualitet. Du kommer att acceptera detta, inte som en tröstande tro som du håller dig fast vid utifrån svaghet och rädsla, utan som en verklig upplevelse. Och du kan bara uppleva detta i de oändligt stora och slutgiltiga frågorna när du först lär dig att uppleva det i den död som sker dagligen på små sätt. När din vilja inte sker och du försöker undvika lidandet på ett felaktigt, osunt sätt, ökar du den tragiska dualiteten. Du avvisar döden och därför avvisar du, i den slutliga bemärkelsen, livet.

Flykten från döden och lidandet orsakar en flykt från livet och behaget, ofta oavsiktligt. Oavsett hur mycket man kan sträva efter att glädjefyllt delta i livet och behaget, när man medvetet eller omedvetet undviker att konfrontera och möta döden och lidandet, kommer flykten också att vara

en flykt från livet och behaget. Sanningen är att dessa två flykter alltid går hand i hand och detta har naturligtvis en mycket skadlig effekt på själen.

Jesus uttalande ”Bli som små barn” har en innebörd på många nivåer. En är att barn lever och upplever mycket intensivt. Alla deras sinnen och förmågor är nya och fräscha och varje livsupplevelse, på alla nivåer av deras väsen, är mycket intensivare än den vuxnas intryck, reaktioner och upplevelser. Detta är gott, för den själ som går igenom livet och avvisar livets upplevelse med allt vad det innebär, bedövar sina förmågor att leva. Det är mycket bättre för en individs utveckling och växande att gå igenom många höjder och djup, än att på ett falskt sätt framställa ett lugn som sällan utgör en sann obundenhet. Obundenheten uppnås först efter att man har accepterat allting som livet har att erbjuda, inbegripet döden. Vissa människor tror att de har höjt sig till en genuin acceptans, när de i själva verket helt enkelt avvisar smärta och lidande och därför också behag och glädje. Sådana personer kommer vid något tillfälle i sin utveckling att upptäcka, det kan vara i detta liv eller senare, att de måste komma tillbaka till den punkt där de flydde från sin själsupplevelse, så att upplevelsen som de har undvikit kan läras genom att man fullt ut går igenom den.

Endast de som har gått igenom den fruktade upplevelsen når fram till ett sant lugn. Den själ vars lugn inte är verkligt, eller är odlat på ett konstlat sätt, är mycket mindre utvecklad än de som är modiga nog att inte fly från livsupplevelsen. Men det händer ofta att den förra tror sig stå över den senare, som han eller hon föraktar för dennas upp- och nedgångar. Dessa upp- och nedgångar indikerar förvisso att dessa människor fortfarande är djupt indragna i motsatsernas och dualiteternas illusion; de möter inte desto mindre illusionen och brottas med den, vilket är ärligt och genererar ett växande.

Mod och ärlighet är kanske de viktigaste tillgångarna i den egna utvecklingen. Om du möter ditt lidande och din glädje, växer du. Den som undflyr lidandet – som förnekar, aldrig möter det och är irrationellt rädd för det bortom dess sanna proportioner – är oundvikligen lika rädd för lycka och uppfyllelse.

Jag nämnde några gånger tidigare rädslan för lycka och uppfyllelse. Många av mina vänner har sedan dess funnit att detta är sant. När lyckan är långt borta och till synes ouppnåelig, kan du tryggt längta efter den. Om du dock observerar dig själv grundligt kommer du att se att när du närmar dig den, undflyr du den, precis som du undflyr lidande. Och eftersom lidande och smärta, döden och livet är förbundna och är i verkligheten samma sak, är din lycka och ditt behag också förbundna till din inställning till döden och lidandet. När man accepterar det ena, accepterar man således också det andra. Och när man stiger och växer genom det ena, stiger och växer man också genom det andra.

Din inställning till lidandet avgör huruvida din själ gynnas under upplevelsen eller i annat fall mycket senare. Även en blind och upprorisk inställning till lidandet kommer så småningom att gynna själen och är bättre än att man flyr från lidandet genom att förlama och avtrubba förmågan att känna och uppleva. En blind och okunnig inställning till lidandet kommer dock att få dig att lida mer och längre än nödvändigt; växandeprocessen kan börja först när ditt medvetande har lärt sig att inte undvika det. Omvänt, en sund inställning som bevarar en medvetenhet, ger ett omedelbart växande och en omedelbar befrielse. Det som tidigare gjorde att du led, upphör att vara ett smärtsamt element i den stund du får insikt i lärdomen som den kan ge dig.

Detta innebär inte på något sätt att man avsiktligt ska välja att lida och avvisa lycka i den falska tron att glädje och behag strider mot Guds vilja. Många religioner lär ut detta misstag. Det sunda sättet att möta lidandet utgör kanske den viktigaste nyckeln i livet. Om du möter det öppet och helhjärtat, är villig att lära av det, håller ditt förnuft och dina förmågor intakta – även om du känslomässigt kan vara uppslukad av mörker, uppror, feighet och självömkan – blir resultatet lycka i den grad som du har vuxit av lidandet som du har gått igenom. Om lidandet bedövar din själ, måste mer lidande – dock kanske i annan form – följa, tills du inte längre tillåter din själ att bli bedövad av det. Hela din personlighet kommer då att upplivas på nytt av en ökad egen medvetenhet.

En ande som närmar sig lidandet i en strävan efter att växa ställs inför en särskild förvirring. Många människor med egen medvetenhet förstår att lidandet är något som man själv har skapat. En insikt om detta, oavsett om den är vag eller fullständig, gör att man blir utom sig när ett lidande kommer i ens väg, om inte annat än av frustrationen i att inte omedelbart veta genom vilken särskild inställning eller handling som man har skapat det. Att inte ha den kunskapen gör dig rädd för att mer lidande kan komma från denna dolda orsak. Eftersom du är otålig, antingen medvetet eller omedvetet, att få veta, saboterar du alla dina försök att komma åt orsaken. Det som görs i otålighet, brådska, frustration eller rädsla, saktar oundvikligen ner aktivitetens process. De som tror att Gud orsakade deras lidande, som de behöver acceptera utan att förstå orsaken, ligger ofta bättre till. De kanske inte upptäcker de bakomliggande orsakerna som de själva har skapat – och det är synd, eftersom även detta måste göras – men deras inställning är mycket mer avslappnad och öppen. Tron på att Gud orsakar lidandet är dock formad av en lat fatalism och leder till den logiska slutsatsen att Gud är grym och sadistisk.

Det bästa sättet att hantera lidandet kombinerar den aktiva andan där man söker efter sina egna, inre dolda orsaker, med den avslappnade inställningen där man för tillfället accepterar den oönskade smärtan och fullt ut förstår att den självorsakade misären har ett terapeutiskt värde. Här

behövs återigen en lämplig kombination av sund aktivitet och passivitet, i motsats till en blandning av förvrängd aktivitet och passivitet.

Det synbarliga mysteriet kring lidandet i livet kan inte lösas på riktigt om man inte löser sina egna problem som har förorsakats av en felaktig inställning till livet och döden, behag och smärta. Hur kan du möta livets villkor om du inte möter dig själv fullt ut i dina innersta, dolda konflikter, inställningar och övertygelser och förstår dina reaktioners verkliga innebörd? Närhelst du är störd, ta reda på vad det är du vill ha och vad det är du är rädd för. Gå bortom det ytliga resonemanget, de ytliga begärens och rädslorna som i verkligheten inte är något annat än ett symptom på ditt särskilda sätt att fly från döden och lidandet och därför från livet och lyckan.

Att börja genom att ta tag i de stora, allmänna frågorna leder dig inte någonstans. Ett verkligt växande sker bara när du tar tag i dina till synes obetydliga dagliga reaktioner som indikerar dina begär och rädslor. Bara då lär du dig den riktiga inställningen till livet och döden. Lägg märke till hur du flyr från döden i de små sakerna och drar dig undan inför lidandet i livets minsta detaljer som i sig kan tyckas vara oviktiga. Ställ dig först frågor kring de mest vardagliga, obetydliga sakerna som orsakar dig minsta disharmoni.

När du undersöker dig själv på detta sätt och fortsätter till den punkt där du frågar ”Varför vill jag ha detta? Varför är jag rädd för att inte få det?”, kommer du att komma till kärleken som du längtar efter och till din rädsla för att inte få den. När man flyr från kärleken i rädsla för att man kanske ändå inte får den, eller för att man kan förlora den igen, är man fångad i fel inställning till döden, som jag redogjorde för i stora drag det senaste föredraget, som kommer till uttryck i att man dras till döden för att man är rädd för den. På ett liknande sätt avvisar man kärlek i rädsla för att bli sårad, att inte få den eller förlora den igen. Du försöker övertyga dig om att du inte vill ha kärlek. Samma sak sker när du i ditt inre försöker övertyga dig om att du inte vill ha livet, för att du vet att livet i kroppen kommer att upphöra en dag.

Alla små frågor leder slutligen till frågan om att vara älskad kontra att inte vara älskad och därför till livet kontra döden. När du utifrån rädslan för att inte få det som du verkligen vill ha, avsiktligt väljer det som du inte vill ha, skapas ett osunt, avtrubbat tillstånd i själen. Det är osunt eftersom du inte ärligt erkänner för dig själv att du verkligen vill ha kärlek och livet och att du verkligen är rädd för att inte få kärlek och evigt liv. Detta tillstånd är osunt för att du förnekar dig det som du faktiskt skulle kunna få, även om det kanske inte är i den grad som du önskar det. Du kanske inte får den slags kärlek som du önskar – odelad, obegränsad, garanterad med absolut visshet i att du aldrig kommer att förlora den igen. Men på grund av att alla former av begränsningar av din önskan skulle skapa en outhärdlig frustration av din överdrivna övertygelse om att det skulle vara outhärdligt om din önskan inte uppfylldes, går du miste om den kärlek som du skulle kunna ha

genom att du avvisar den helt och hållet. Du gör det alltså värre. Önskan om att aldrig dö gör på samma sätt att du avvisar livet.

Alla era dagliga reaktioner och problem kan spåras tillbaka till dessa grundläggande frågor. Dessa grundläggande frågor kommer därför att ha en personlig innebörd och tillämpbarhet för er. Detta utgör det viktiga steg som ni behöver ta i er utveckling.

Det viktigaste i detta avseende är att ni så ofta är omedvetna om att vad ni är rädda för är döden och lidande. Avvisandet av kärlek indikerar båda. Ni flyr inte bara från döden och lidandet, utan också från er rädsla för båda. Och detta är vad som först behöver avtäckas. Först då kan du anamma en sund inställning till döden. Utåt sett kanske du inte är medveten om den här rädslan, men djupt inombords kan den fortfarande finnas där, om än i liten utsträckning. Möt den plats inom dig där du fortfarande är rädd. Bli medveten om den och då kan du lära dig att dö – och därmed att leva! När du blir medveten om din verkliga rädsla för döden i någon form – den fysiska döden i sig eller en negativ händelse – frigör du livskraften inom dig som sedan kommer att stärka dig i att möta det som du är rädd för.

Jesu Kristi liv symboliserar den här urgamla sanningen på ett mycket underbart sätt. Den har känts till av alla visa och stora sanningssökare i alla tider. Den finns representerad i många filosofier, religioner och myter. Genom Jesus Kristus har den symboliserats i hans faktiska liv och död, för Jesus mötte sin död i just den anda som jag här har framställt.

Många av Jesus yttranden och uttalanden nedtecknades inte och fördes inte vidare till efterkommande, särskilt de som människorna inte förstod, eftersom de i mänsklighetens begränsade förståelse tycktes motsäga hans andra läror. Det är dock inte en ren tillfällighet att hans sista uttalande nedtecknades och fördes vidare till mänskligheten, trots att det föreföll så påtagligt motsägelsefullt mot vad människor trodde på och ville se i Jesus Kristus. Jesus sista ord på korset uttryckte hans tvivel och rädsla för att han var övergiven av Gud. Detta har förbryllat många människor. Hur kunde den stora anden tvivla och vara rädd? Den mänskliga illusionen och idealiseringen skulle ha föredragit att Jesus dog i trons ärbarhet utan de mänskliga tvivlen och rädlorna som han uttryckte i sitt lidandes kulminationstimma. Det var mycket viktigt att detta uttalande förmedlades till mänskligheten. Eftersom varje enskild fasett av Jesus liv och död har en djup symbolisk innebörd för mänsklighetens personliga problem, måste även detta uttalande ha en betydelse. Den kan endast förstås fullt ut om man förstår innebörden i detta och föregående föredrag.

I sin sista timma glömde Jesus allt han hade vetat, alla de uppenbarelser och insikter han hade fått. Har inte det hänt var och en av er i viss grad, i deprimerade och ångestfyllda stunder, att även om

ditt intellektuella minne hade bevarat det du har lärt dig och vet, förfogade du inte över den kunskapen? Din själ befann sig i en mörk natt av tvivel och bristande tilltro. Att bedra sig själv vad gäller denna sinnesstämning och inte erkänna hur du verkligen kände, är inte rätt lösning. Att känna sig skyldig och stolt när du tänker ”Jag borde inte känna och tänka på detta sätt”, leder bara till du bedrar dig själv på ett sätt som fördröjer att du kommer ut ur ditt mörker.

Jesus illustrerade detta mycket tydligt. Även han, den största av alla skapade andar, befann sig i tvivel. Även han hade förlorat tilltron för ett ögonblick. Men han erkände det och dolde det inte för sig själv eller för andra. Vad betyder detta? Det betyder den rena, nakna rädslan för det okända – döden – och det intensiva genomlidandet av fysisk, mental och andlig smärta. Jesus mötte det helt och hållet, utan att låtsas något annat, utan självbedrägeri, utan att bedra dem som hade tilltro till honom. Han var sannfärdig mot sig själv och därför mot alla som trodde på honom. Han var sannfärdig även i sin sista stund. Många andliga lärare eller auktoriteter skulle dra sig för att erkänna stunder av rädsla och tvivel, de skulle skämmas och vara rädda för att förlora ansiktet inför lärjungarna.

Denna grundläggande rädsla rationaliseras ofta med ”acceptabla” förklaringar. Läraren kan ursäkta denna osannfärdighet genom den till synes lovvärda inställningen att inte vilja svika eller försvaga lärjungarna. Men det är i själva verket bristen på sannfärdighet som sviker andra. Jesus sannfärdighet svek inte någon, även om de inte kunde förstå hur det var möjligt att mästaren upplevde tvivel i sin dödsstund. De flesta visste inte att i just detta tvivel och i denna rädsla, fanns det en viktig anvisning och lärdom för alla. Men även om de inte förstod medvetet, kände de sig invändigt starkare än någonsin, för sanningen går direkt till hjärtat och själen, även om den ibland passerar hjärnan.

När intellektuella förklaringar inte skymmer vad hjärtat och själen uppfattar, och när personligheten tillåter intuitionen att vara verksam trots synbarligen motsägande intellektuella överväganden, har personen en djup renhet och oskuld som inte har något att göra med orden ”oskuld” och ”renhet” som används av religiösa fanatiker. Den som har denna oskuld och renhet intar den barnlika inställningen som Jesus rekommenderade.

Jesus råd att bli som små barn lovordar barnens villighet att uppleva livet intensivt. Jesus lärjungar har denna kvalitet; även de upplever fullt ut. Och Jesus Kristus själv visade detta i rikligt mått i sitt liv såväl som i sin död. Han gick igenom sitt lidande i dess fulla vidd, utan begränsningar, utan skam för att erkänna sitt tvivel och sin rädsla, sin smärta och sårbarhet. Bara de som har denna stora barnlika öppenhet kan uppleva den sanna glädjen. Detta visade han inte bara under sitt liv, utan också genom sin återkomst i ande – men av detta är mycket lite nedtecknat.

Återigen, som så ofta sker, är den här faktorn missförstådd eller inte helt förstådd. Även de som förstår att Jesus uppståndelse och återkomst indikerar att det andliga livet fortsätter, går inte tillräckligt långt i förståelsen av detta fenomen ur ett världsligt perspektiv. De tror helt enkelt att Jesus bara visade att livet fortsätter och att detta är allt. Detta fenomen var inte avsett att bara bevisa att livet fortsätter i anden. Det betyder något mer för er här och nu, medan man fortfarande befinner sig i denna inkarnation. Om Jesus Kristus i sin stund av förtvivlan glömde det som han hade vetat, är det ännu mer säkert att andra människor kommer att göra samma sak när de går igenom svårigheter. En intellektuell övertygelse kan inte göra mer än så i sådana stunder; Jesus visste detta bättre än någon annan.

Jesus återkomst skulle inte kunna vara mer än en teori för dem som inte var närvarande och för de efterföljande generationerna, om den inte bar på en djupare innebörd. Hans återkomst säger tydligt: ”Efter att jag helt och hållet har mött mitt eldprov, utan förespeglingar och självbedrägeri, och har gått igenom det till det yttersta slutet, lever jag nu i ordets sanna, fulla bemärkelse. Även ni kan göra det. Ni behöver inte vänta på den fysiska döden, för ni genomgår döden många gånger varje dag, i alla era små eldprov och kamper. Hur du möter dessa avgör det påföljande livet och glädjens fullhet som kan vara din. Om du möter dessa eldprov och kamper i en liknande sannfärdig anda, kommer du i samma grad att uppleva livet och glädjen medan du fortfarande är i kroppen.” Detta är budskapet, den slutgiltiga innebörden av hans återkomst, bortsett från all annan innebörd. Här finns den största levande symboliken som någonsin har demonstrerats.

Livet på jorden utgör en symbol för verkligheten och inte det omvända. Och så är det med Jesus liv och död. Det innebar mycket mer än en lärdom för varje individ om utvecklingens historia, livet efter döden och löftet efter döden. För att ta reda på vad det verkligen innebär, behöver du inte vänta tills du lämnar din jordiska kropp. Du har dagliga möjligheter. Huruvida du idag kan tro på ett liv efter döden spelar inte ens någon roll. Varje dag erbjuder en möjlighet för alla, oavsett vad han eller hon kanske tror på eller inte tror på, att göra det bästa av livet genom att inse vad den dagliga lilla ”döden” är, genom att möta den, och i att göra så lära sig att skilja mellan det som är oundvikligt och det som inte är det. Om du möter det som är oundvikligt – den fysiska döden liksom resultaten av dina tidigare felaktiga inställningar – i en anda av avslappnad passivitet, medan du samtidigt vill växa och lära av upplevelsen, kommer du att se var och hur du väljer svårigheter som inte är oundvikliga. För ju mer du väljer de sistnämnda, desto mer bjuder du in och uppmuntrar ytterligheter som bör undvikas.

Endast genom att utforska ditt inre på ett mycket personligt sätt, kan du avgöra hur du reagerar på både det som är oundvikligt och det som inte är det. Den här frågan utgör ett problem som liknar det om oberoende och ömsesidigt beroende. Enbart en personlig självanalys kan ge svaret för varje individ. Det finns inget annat sätt, inga generella regler som man fast kan följa.

Jag rekapitulerar: Eftersom isolation och ensamhet kommer från ett inre, oidentifierat beroende, i motsats till det sunda ömsesidiga beroendet som följer av en tillit till det inre jaget, är det samma sak med frågan om oundviklighet. Genom att fly från det som är oundvikligt, påför du dig handikapp som kan undvikas. Du är så rädd för den oundvikliga svårigheten att du tar på dig fler svårigheter. Finn detta mönster och du kommer ofrånkomligen att upptäcka att oundvikliga svårigheter upphör efter att du har erkänt och gått igenom dem.

Finns det nu några frågor?

FRÅGA: Hur kan en svårighet inte vara en svårighet? Ta tortyr, till exempel. Jag är inte rädd för döden, men för dödens plåga.

SVAR: Så länge du inte har gått igenom den, *är* den en svårighet. Du förväntas inte att intala dig det motsatta. Tvärtom: Att förneka din rädsla skulle vara en form av att fly från eller förneka döden och därmed livet. Bara de som har gått igenom döden har vissheten om att det inte finns någon död. För att ta reda på detta, måste de gå igenom den. De mindre graderna av död, såsom alla former av lidande, behöver också upplevas för att upptäcka att de inte utgör de ytterligheter i död eller lidande som man var rädd för. Ofta är de inte smärtsamma eller förgörande alls.

Ni kommer att hitta många exempel på detta om ni ser tillbaka på era liv. När du ser tillbaka på vissa av dina livsupplevelser, kommer du att upptäcka att det som du var orolig över och det som tycktes vara oproportionerligt hemskt när du stod inför det, upphörde att vara fruktansvärt när du väl var igenom det. I slutändan var du orörd av det, förutom i positiv bemärkelse eftersom upplevelsen fick dig att växa. Den adderade till hela din personlighet, inte bara till din tankeprocess, utan också till ditt känsloliv. Om du mycket sannfärdigt frågar dig själv, kan du, när du ser tillbaka, erkänna att upplevelsen inte längre utgör en skräck. Skräcken måste därför ha varit överklig, för en verklighet är varaktig och oföränderlig. Bara en illusion förlorar sin intensitet när tiden går.

Men så länge du upplever något som är överkligt som en verklighet, är lösningen inte att tala dig själv ut ur det. Att försöka undvika det oundvikliga är lönlöst; det som verkligen hjälper är att erkänna rädslan och lidandet och slappna av i det. Du kan inte undvika lidandets illusion genom att intala dig att det är illusion; för dig är det verkligt och du behöver därför gå igenom det. Förbli hela tiden medveten om din intellektuella kunskap utan att påtvinga den på din känslomässiga reaktion. Tillåt båda att existera fritt, sida vid sida, när du observerar dina tankar och känslor. Detta kan göra det lättare för dig att gå igenom lidandet och verkligen uppleva det. För det enda

som hjälper dig att höja dig över dualiteterna är att helhjärtat gå in i livsupplevelsen med alla dess komponenter.

FRÅGA: Du sa att man kunde svika människor bara genom att vara osannfärdig och inte på något annat sätt. Skulle du kunna förklara det lite mer?

SVAR: När jag använder ordet sanning, menar jag inte de små sanningarna som människor ofta uttrycker på ett tanklöst och grymt sätt, som inte har något att göra med sanningen. Ibland kanske den stora sanningen inte alls motsäger den lilla sanningen. Den lilla sanningen kan dock vid andra tillfällen vara mycket motstridig den stora sanningen. Det finns ingen regel eller föreskrift som man kan luta sig mot här. Som med all sanning, står varje fall för sig. Urskillning och en aktiv tankeprocess är nödvändig längs hela vägen för att inse när en liten sanning motsvarar den stora sanningen eller när den inte gör det.

Dina egna motivationer förser dig med det verkliga svaret på den här frågan. Om man är ärlig mot sig själv, kan man upptäcka att små skadliga sanningar kommer från en personlig brist eller svaghet, det kan vara högmod, fåfänga, egenvilja, uppror, osäkerhet, frustration eller vad som helst. Även om dessa inre motiv är övertäckta av mer giltiga skäl, avlägsnar detta inte förekomsten av den underliggande strömmen som avgör resultatet. Men när man är sannfärdig mot sig själv, kan man inte, i den yttersta bemärkelsen, svika någon annan. Att erhålla denna sannfärdighet mot jaget är när allt kommer omkring målet med ert eget arbete på denna väg.

FRÅGA: Jag skulle vilja fråga dig vad gäller tonvikten som kyrkan lägger på Jesu Kristi kroppsliga uppståndelse. Vad är din kommentar till det?

SVAR: Det finns två aspekter inblandade, varav en som jag tidigare har kommenterat. Vad gäller den första aspekten, upprepar jag kortfattat att det är en missuppfattning som har sitt ursprung i den inneboende rädslan för den fysiska döden. Människor vill tro på en fysisk fortsättning av livet. De behöver därför tolka Jesu Kristi återkomst som en fysisk uppståndelse.

Den andra aspekten har en mycket djupare och vidare betydelse. Den innehåller den djupaste visdomen och sanningen, men i symbolisk form. Jag förklarade den här symboliken i stor utsträckning i det förra föredraget. Jesu Kristi uppståndelse lär symboliskt ut att om man inte flyr från sin rädsla för döden, från lidandet och det okända, utan går igenom det, kommer man verkligen att erhålla livet i dess djupaste bemärkelse, medan man fortfarande befinner sig i kroppen. Ett rent, oförfalskat liv kan endast erhållas om döden möts helt och hållet. I användningen av ordet "rent" antyder jag inte det som i allmänhet förstås med renhet: ett blekt tillstånd som avvisar kroppen. Kroppen är en del av anden och anden är en del av kroppen. Båda

formar en helhet. Det är därför som Jesus Kristus visade sig som en mänsklig kropp, för att visa att kroppen inte ska avvisas eller förnekas. Om du accepterar döden, kommer du att uppstå i livet – i kroppen – genom den flödande livskraften som verkligen får dig att uppleva välbehag och glädje på alla nivåer av ditt väsen, även den fysiska nivån. Blev det klart?

FRÅGA: Ja, men ditt uttalande om misstaget i detta tänkande skulle leda en till att dra slutsatsen att delarna av evangeliet som beskriver lärjungarnas ankomst till graven som en berättelse om löftet, är helt felaktiga och inte en faktisk skildring.

SVAR: Nej, inte alls. När Jesus visade sig för sina lärjungar, sina nära och kära, inträffade ett fenomen som alltid har varit känt och kommer att fortsätta att vara känt, om vissa omständigheter råder. I er tid och tidsålder tror jag att det kallas materialisation av andlig substans. Det är en förtätning av andlig materia, som allt fysiskt liv är. Men det faktum att detta ägde rum inrymmer en djup filosofisk och psykologisk innebörd som man i allmänhet bortser från. Innebörden är, som jag har förklarat, att om du möter både livet *och* döden, kan du inte dö. Du kommer då att leva i ordets sanna bemärkelse. Vad lärjungarna såg var därför verkligt, även om de flesta inte förstod händelsens innebörd och syfte, trots att Jesus försökte förklara det då, som han ofta hade gjort tidigare. Det fanns vissa som förstod, men inte alla av dem. De som inte gjorde det, såg det helt enkelt som ett fenomen, vilket i sig inte var unikt.

FRÅGA: De av oss som inte nu medvetet tror på en tillvaro efter döden och som inte medvetet längtar efter en tillvaro efter döden särskilt mycket, tycker om att njuta och behagas av det nuvarande fysiska livet – vilket innebär kroppen och kroppens behag och sensationer. Jag skulle vilja ställa en fråga gällande en sådan person: Givet talang och en viss personlighet, inbegripet behovet av att sublimeras, är viljan att skapa konst och genom denna skapelse bli odödlig, samma sak som en tro på ett liv efter döden? Jag frågar inte huruvida det finns ett liv efter döden.

SVAR: Jag vet att du inte gör det och jag kommer inte att försöka svara på det, för vad jag eller någon annan skulle kunna säga skulle inte göra någon skillnad. Du kan bara komma fram till det genom din egen upplevelse. Om du lägger en övertygelse ovanpå som inte genuint är din egen, är det mycket mer ohälsosamt än att erkänna att du saknar övertygelse. Detta är bara en av punkterna som jag betonade i det förra föredraget. Nu ska jag svara på andra aspekter av din fråga.

Låt mig först och främst göra det helt klart att en verklig vetskap om och upplevelse av livets fortsättning efter den fysiska döden – om den genuint har erhållits genom utveckling – och den rätta och sunda inställningen som beskrivs i dessa föredrag, inte offerar, inte kan offera och inte kommer att offera kroppslig njutning för ett andligt liv som kommer efter det fysiska livet. Det är helt tvärtom. Bara de som håller fast vid en religiös tro utifrån rädsla och svaghet, kommer att

landa i slutsatsen att det ena står i motsättning mot det andra. Om dessa två föredrag verkligen förstås, blir detta i själva verket helt uppenbart. Eftersom den frigjorda livskraften måste flöda genom kroppen, gör den hela personen mer mottaglig och i stånd att njuta på alla nivåer, även den fysiska. Detta fullständiga välbehag kan emellertid endast upplevas om själen är sund. En osund själ är oförmögen att uppleva välbehag.

Samtidigt, om en person läker personliga osunda aspekter och inställningar, blir den personen inte bara förmögen att njuta mer, utan lever också ett fullare liv. Nästan som en biprodukt finns det också en ökad kreativitet. Sådana människor börjar uppleva de andliga lagarnas och sanningens verklighet. Det är ingen slump att människor som går igenom en lyckad analys ofta börjar tro på de andliga lagarnas och den andliga sanningens verklighet. Detta indikerar sällan en acceptans av konfessionell religion, utan snarare närvaron av deras egen privata insikt, upplevelse, inre bevis och vetskap. Alla dessa utgör biprodukter som kommer från att man läker själen på dess missuppfattningar, förvrängningar och avvikelser. Den sanna upplevelsen av välbehag på alla nivåer, utvecklingen av kreativa förmågor och den inre vetskapen om den andliga sanningen, är alla ett resultat av en inre hälsa.

Samtidigt, ju sjukare eller mer förvrängd en själ är, desto mindre är den i stånd att verkligen njuta och desto mer kommer dess inneboende kreativa förmågor att vara lamslagna. Det faktum att vissa människor är mycket kreativa trots enorma inre konflikter, motsäger inte detta uttalande. I dessa fall är skapartalangen så stor att den uttrycks trots själproblemen och visar hur mycket en sådan person är avskuren från verkligheten på alla nivåer. Detta innebär inte bara att kosmiska lagar och den andliga sanningen ignoreras, utan att verkligheten som den visar sig på detta jordiska plan också ignoreras.

Önskan om att vara odödlig genom konsten är bara en annan variant av den mänskliga individens längtan efter evigt liv och dess kamp mot döden. En person som har accepterat en tro utifrån rädsla och svaghet, och inte genom en inre vetskap, kommer att vara en religiös fanatiker. Den andra personen tror sig vara starkare än den förra då han eller hon inte "behöver" en sådan tro. Men den här uttrycksformen, genom alstret som har skapats, härstammar från samma rot: önskan om odödlighet. Ingen av dem vill släppa taget; de vill hålla fast vid livet. De kan inte ge upp. Detta fasthållande, denna oförmåga att ge upp, oavsett om den kommer till uttryck i den stora frågan eller i små vardagliga frågor, håller själen fånglad. Den förhindrar ett växande och skapar en form av stagnation på alla nivåer i personligheten. Bara den generösa friheten som kommer från att man ger upp sig själv och går in i det okända, utan någon försäkran om att behålla det som man har kärt, kan frambringa ett sant växande.

Önskan om att vara odödlig genom konst eller vetenskap eller något annat uttryck, skiljer sig alltså inte i grunden från den religiösa människans sätt som klamrar sig fast vid tron utifrån rädsla. Som jag förklarade i det senaste föredraget, avviker även ateisten från denna väg och möter döden på fel sätt, precis som den icke-genuina religiösa personen gör. Den senare säger: ”Jag vill tro för att jag är rädd för döden. Jag vill inte släppa taget, vill inte ge upp.” Och ateisten säger: ”Den som tror är bara svag. Jag är så mycket starkare, jag behöver inte allt det där.” Men även den här personen vill vara odödlig och tycker att det visar på styrka att söka odödlighet genom skapandet. Det är ett annat sätt att klamra sig fast vid livet och slåss mot döden. Denna typ av person är så rädd för att upphöra att existera, att han inte kommer att riskera att tro och sedan bli besviken om de religiösa har fel. Ingen av de båda typerna kan erkänna att de inte vet och att de behöver acceptera det okända.

Mina vänner, de många människor som utåt sett erkänner denna ovisshet, menar, känner och lever den inte nödvändigtvis. Även de kan uttrycka flykten från döden i sina innersta inställningar. Det är inte vad man bekänner sig till och tror sig vara övertygad om, som avgör en sund inställning; detta är bara en indikation. Så man måste vara försiktig med utvärderingar baserade på en persons bekännelse och inställning. Önskan om att dö, till exempel, indikerar inte nödvändigtvis en sann tro på livet efter döden eller att man har försonats med icke-existensen. Den kan helt enkelt vara ett uttryck för att man är trött på att hantera livet, vilket naturligtvis är ett resultat av att inte veta hur man ska hantera döden.

Nu kommer vi till frågan om sublimering. Sublimering kan vara, och är mycket ofta, helt missförstådd och är ett mycket ohälsosamt fenomen. Den kan vara en förvrängd och skadlig process i såväl den religiösa som psykoanalytikerns uppfattning. Den religiösa sublimerar när han säger ”Köttets liv är syndigt. Det står i motsättning till anden. Det representerar djävulen och därför måste jag sublimerar mina köttliga impulser och förändliga dem”. Detta leder till ett undertryckande och när man ser på undertryckandet med klara ögon, ser man att det inte är något annat än oärlighet, självbedrägeri, en inställning där man sticker huvudet i sanden och en brist på självmedvetenhet.

Psykologen hävdar å andra sidan att ”verkligheten är så dyster, så hopplös, så misströstande och står i sådan motsättning till mina behagsdrifter, att jag inte har något annat val än att sublimerar. Jag väljer det utifrån en kompromiss, som ett mindre ont. Å ena sidan skulle jag behöva leva efter de mest okanaliserade och primitiva instinkterna om jag ville förverkliga min behagsdrift. Men å andra sidan skulle detta leda mig in i konflikt med min omgivning och därför skulle jag *a priori* hindras att njuta. Så situationen är hopplös”.

Dessa okanaliserade, primitiva instinkter tjänar inte behagsprincipen mer än det ”andliga” avvisandet av kroppslig njutning. Hos en mogen och sund själ, kan behagsdriften aldrig störa ens omgivning. Detta beror inte på att man sublimerar, resignerar eller undertrycker. Det sker på grund av att instinkterna växer inom resten av personligheten och blir därför, när utvecklingen fortskrider, alltmer mottagliga för välbehag i en mycket högre form än de primitiva, okanaliserade instinkterna. Den ökade njutningen innefattar även den fysiska nivån. Ett sådant innefattande kommer i sin tur från att man möter döden och lidande. Det sker genom att man avlägsnar negationen och långsamt, bit för bit, smälter bort dualiteten. Genom att göra så börjar verkligheten, så som du känner den på jorden, att förändras, först subtilt i din egen inre värld och sedan långsamt i den yttre världen.

Det är helt fel att säga att en kreativ förmåga utgör resultatet av sublimering eller, för att uttrycka det på ett annat sätt, att den kommer från att man skiftar behagsdriften till ett annat område av personligheten. Den sunda mänskliga personligheten, så som den var menad att vara, är rik nog att inrymma båda, liksom många andra uttrycksformer i livet. Endast den begränsade och förvrängda själen behöver göra sådana val. Det är helt sant att om du trycker undan din behagsdrift, måste den fortfarande uttrycka sig någon annanstans och gör ofta så i området för din kreativitet. Men det betyder inte att den inte skulle kunna uttryckas tydligare och kraftfullare om din personlighet vore hel och integrerad och fungerade friskt på alla nivåer. Den skulle manifesteras på ett mer konstruktivt och fullständigare sätt, inte som ett substitut för, utan som ett fullbordande av livet.

Mina käraste vänner, på denna speciella dag har jag försökt visa er hur den nuvarande fasen av vårt arbete, av er inre utveckling, passar in i de stora händelserna i den kosmiska och den mänskliga utvecklingen. Var välsignade, alla ni. Ta emot vår styrka, kärlek och välsignelser. Må ni ta denna styrka och utnyttja den på det sätt som är bäst för var och en av er. Var i frid, var i Gud!

Redigerat av Judith och John Saly, 1996.

Översatt från engelskan av Magdalena Rosell, språkgranskat av Clifford Weinmann, 2024.

För mer information om hur du kan finna och delta i Pathwork-aktiviteter över hela världen, besök www.pathwork.org

Följande tillkännagivanden är avsedda som en vägledning kring användningen av namnet Pathwork® och detta föredragsmaterial.

Varumärke

Pathwork® är ett USA-registrerat varumärke som ägs av The International Pathwork Foundation (här kallad stiftelsen Pathwork) och som inte får användas utan uttryckligt skriftligt tillstånd från denna stiftelse. Stiftelsen kan dock efter

eget gottfinnande tillåta att andra organisationer eller personer, såsom exempelvis filialer och avdelningar, får använda varumärket Pathwork®.

Upphovsrätt

Upphovsrätten till Pathwork Guide-materialet tillhör med ensamrätt stiftelsen Pathwork. Detta föredrag kan reproduceras i enlighet med stiftelsens varumärkes- och upphovsrättspolicy, men texten får inte ändras eller förkortas på något sätt. Inte heller får upphovsrättsmärket, varumärket eller eventuella andra tillkännagivanden tas bort. De som tar del av materialet får endast debiteras kostnaden för reproduktion och distribution.

Varje person eller organisation som använder stiftelsen Pathworks varumärke eller upphovsrättskyddade material anses ha gått med på att följa stiftelsens varumärkes- och upphovsrättspolicy. Önskar du mer information om eller en kopia av denna policy, kontakta stiftelsen.

2024-05-19